

# Dzieje Słowian i świata na tle religii – 34

7 lipca 2022

## Wiara Egipcjan

Wiara w Egipcie po części były podobne do wiary słowiańskiej ukształtowanej na bazie słowińskich „Wed”. Na te wierzenia zostali nałożeni bogowie Anunnaki, którzy rządzą w Egipcie. Na początku głównym bogiem Egiptu był Ra/Re – Słońce, który występował pod nazwami Atum, Aton. Ra lub La oznacza także Słońce w jednym z polinezyjskich dialektów używanym jako język kodowy.

Ra jako bóg Atum był bogiem Słońca i stworzenia. Stworzył świat ze swojego ciała; stworzył on także całą rodzinę bogów. Pewne pojęcia abstrakcyjne, które były totemami, takie jak niebo i ziemia, personifikowano, nadając im postacie bogów o ciałach i głowach zwierząt, albo o ciałach ludzkich i zwierzęcych lub ptasich głowach. Bogowie dla podkreślenia gatunku humanoidalnych istot z których się wywodzili i swojej boskości, przybierali niekiedy hybrydalny wygląd, np: Thot z głową Ibisa, Horus z głową sokoła, Chnum z głową barana. Takie i inne wizerunki odnotowano w panteonie bogów egipskich, a także sumeryjskich i mezoamerykańskich.

Powstało wiele opowieści o czynach bogów i ich związkach z tymi, nad którymi sprawowali władzę. Kolejni bogowie Aton i Amon byli niejako inkarnacjami boga Atum-Ra. Przed pierwszym potopem, 13,92 tys. lat temu Marduk usunął z tronu w Egipcie swojego ojca Enkiego/Ptaha i przejął władzę w Egipcie na 1000 lat. Wtedy przywłaszczył sobie tytuł boga Słońca Ra/Re, rządził jako bóg dyktator i uzurpator. Po drugiej wojnie piramidowej został wysłany przez Radę bogów na banicję do Mezoameryki. Po powrocie, około 3111 lat p.n.e. ponownie objął

władzę boga nad Egiptem, zrzucając z tronu swojego młodszego brata Ningiszzida/Thota. 2000 lat p.n.e. Marduk posiadał władzę nad Ziemią. Ogłosił się jedynym i głównym bogiem wśród innych bogów. Urzędował w świętym okręgu w Babilonie w świątyni Esagila. Władał Ziemią wraz ze swoimi kosmicznymi zwolennikami, w tym reptiliańską agresywną linią kosmitów – kościei rasy gadziej, posługując się strachem i przemocą. Sprawował władzę jako bóg władca i uzurpator nad królami oraz kastą kapłańską, stojąc w cieniu za lokalnymi bogami. Podczepił się pod egipskich i bliskowschodnich bogów. Ustanowił w Egipcie kult niewidocznego boga Amona, za którym sam stał.

Egipskie triady w religii, tworzące sakralną jedność, były wyrazem teologicznego dążenia do rozwiązania sprzeczności między jednością Boga-stwórcy i mnogością jego kultowych postaci, jako różnych aspektów Boga. W różnych ośrodkach i okresach historycznych różniły się strukturalnie; tzw. triady pluralistyczne lub rodzinne; złożone z bóstwa-ojca, bogini-matki i bóstwa-syna, najczęściej reprezentowały ogół bóstw czczonych w danym mieście. Przy czym dziecko było porównywane z Horusem, synem Izydy i Ozyrysa, a także z „młodym” Słońcem. Atrybutem ojca było Słońce a atrybutem matki był Księżyc. Do tego typu triad należały: tebańska (Amon, Mut, Chonsu) i memficka (Ptah, Sachmet, Nefertum). Innym typem są tzw. triady monistyczne; wyrażające 3 odmienne aspekty jednego bóstwa, np. Ra–Atum–Chepri (3 fazy dziennego cyklu słonecznego) lub Ptah–Sokaris–Ozyrys (3 postaci patrona zmarłych). Triada Amon–Ra–Ptah z czasów Nowego Państwa wyrażała zarówno 3 aspekty boga państw, jak i unię 3 największych ośrodków teologicznych (Teby–Heliopolis–Memfis).

W Egipcie bogini Hathor była czczona jako Bogini Matka, Wielka Bogini, Królowa Niebios, matka bogów i ludzi, bogini mądrości. Z czasem stała się bóstwem miłości, radości, uciech, muzyki i tańca, a także opiekunką kobiet. Nosiła przydomki „Oka Horusa”, „Złotej Bogini”, „Bogini Niebios”, „Pani Czerwonej

Góry" i „Turkusowej Pani”. Grecy identyfikowali ją z Afrodytą, a Rzymianie z Wenus. Jej główna świątynia znajdowała się w Denderze, w Górnym Egipcie, z mieszczącą się w niej wyrocznią, gdzie wróżono ze snów. Czczona była w całym Egipcie, a także poza jego granicami. Pod imieniem „Pani Byblos” oddawano jej cześć w Byblos, gdzie także miała swoją świątynię.

Hathor czczona była pod postacią Niebiańskiej Krowy, co może nawiązywać do Ery Byka w której dominował matriarchat. Według słowiano-aryjskich „Wed” nazwa naszej Ziemi to Ziemia Midgard, która krąży wokół Słońca Jaryło. Słońce Jaryło jest w strukturze systemu gwiazdnego o nazwie Swati, zwanej również jako Ścieżka Peruna lub Niebiański lryj. Swati przedstawiona jako swastyka lewoskrętna. W dolnej części jednego z ramion swastyki jest Słońce Jaryło. To się nazywa „trójświatło”, ponieważ oświeśla trzy światy (wymiar): (Jawie, Nawie i Prawie). Słońce Jaryło należy do gwiazdozbioru Zimun (Niebiańska Krowa lub Ursa Minor – Mała Niedźwiedzica). W Indiach symbolizm krowy sięga w wierzeniach hinduskich czasów wedyjsko-aryjskich. Teksty starowedyjskie przekazują, iż poza sklepieniem nieba znajduje się (gwiazdozbiór) Niebiańska Krowa. Słońce i Księżyc to jej dzieci, a światło jest jej mlekiem. Zgodnie z hinduistycznymi pismami, krowa jest uosobieniem staroindyjskiej bogini Prythiwi – Matki Ziemi, z którą Hathor też była uosabiana.

Hathor przedstawiano pod postacią krowy, kobiety z głową krowy lub z rogami. Jej atrybutami były lustro, menat (rytualny naszyjnik) i sistrum (instrument muzyczny w rodzaju grzechotki). Często była utożsamiana z innymi boginiami-matkami: Maat, Mut, Sachmet, Nut, Tefnut. W późniejszym okresie rolę Bogini Matki od Hathor przejęła Izyda.

Na wierzenia w starych bogów w Egipcie nałożył się kult Ozyrysa jako boga stwórcy, jego żony Izydy i ich syna Horusa. Egipcjanie skojarzyli Ozyrysa z Atum-Ra, to samo uczynili z Matką Izydą i boskim synem Horusem. W krótkim czasie wszystko zostało przystosowane do nowych idei, a ramy religijnych

wierzeń przesunięto tak, żeby pomieściły zarówno jednych, jak i drugich bogów. Ra – Słońce długo był czczony jako Ojciec, gdyż stworzył Ziemię za pośrednictwem Thota, boga, który sam siebie powołał do życia słowem. Znacznie później pojawia się on ponownie jako „słowo” w „Ewangeliach”. Zaliczano go do bogów-stwórców i uważano za wynalazcę egipskiego pisma, kalendarza, a także większości nauk i sztuk. Obok Thota występowała jego żona Maat, bogini praw, porządku, harmonii i sprawiedliwości w kosmosie i społeczeństwie. Thot wydawał rozkazy powodujące powstanie wszystkiego, co nakazał Ojciec. Podobnie w niektórych odłamach chrześcijaństwa uważa się, że Bóg wszechmocny najpierw stworzył Jezusa, a przez niego dopiero wszystko inne zostało stworzone.

Gdy dwie religie w Atum-Ra i Ozyrysa połączyły się ze sobą powstał złożony system wierzeń. Zbawienie oferowane dobrym i sprawiedliwym przez Ozyrysa, który w mistyczny sposób stanowił jedno z żoną Izydą i synem Horusem; całą sprawę komplikowała konieczność poddawania się osądowi przez grupę starych bogów.

Koncepcja sądu dusz w religii egipskiej kształtowała się na przestrzeni wieków i przeszła różne przeobrażenia, ale same założenia były podobne, zmieniał się głównie skład sądu. Jak dowiadujemy się z „Księgi umarłych”, dusza której symbolem było serce zmarłego docierała do sali sądu zwaną salą dwóch prawd, gdzie zasiadał trybunał Ozyrysa sądzący zmarłego. Tam kładziono duszę na wadze, a na drugiej szali kładziono pióro prawdy bogini Maat. Thot z głową Ibisa na ludzkim tułowiui stał obok, by zapisywać rezultaty testu. U podstawy wagi leżał Ammit – pół lew, pół hipopotam z głową krokodyla, który zabierał grzeszną duszę. Zbawionego „usprawiedliwionego głosem”, Ozyrys wprowadzał do raju (pola jaru – rajskiego pola).

Na sądzie Ozyrysa dusza spowiadała się ze swojego żywota i odmawiała dziesięć przykazań, tylko w czasie przeszłym, że wymienianych przewinień nie popełniła, zostało to zapisane w „Księdze umarłych” w 125 zwoju. Jest to modlitwa, która

wywodzi się z religii egipskiej. Te dziesięć przykazań jako Dekalog został przepisany do hebrajskiej „Biblii”, a następnie przejęty przez chrześcijaństwo. „Dekalog” był znany ludzkości od zarania dziejów i takie lub podobne sformułowania znajdowały się w księgach wielu ludów.

W scenach opisujących spalenie dusz w piekle, które można znaleźć na ścianach grobowców, dusze przedstawiane są jako długonogie ptaki. Takie jak te, których używano w piśmie obrazkowym do przedstawiania dusz. Na towarzyszących im malowidłach widać symbolicznie przedstawione cienie dusz symbolizujące ciało widmowe, które także są spalane. W zamyśle tych scen było ukryte przesłanie, że po śmierci, ciała widmowe (energetyczne) osobowości (eteryczne, astralne i mentalne) także stopniowo obumierają, a dokładnie rozpływają się w świecie kwantów pierwotnej ciemnej energii. Jedynie po kilkunastu reinkarnacjach, gdy nastąpi promocja duszy na wyższy poziom duchowy, wtedy duch osobowości także przechodzi na wyższy poziom, czyli staje się nową duszą. Wtedy to dla obydwu duchów następuje zbawienie i wniebowstąpienie.

Tu mamy znowu analogię do chrześcijaństwa i innych religii abrahamowych, które mówią o sądzie po śmierci oraz o Sądzie Ostatecznym i zmartwychwstaniu ciała. Na bazie religii starożytnego Egiptu powstały wierzenia Hebrajczyków i religia starotestamentowa, gdzie boga Atona-Ra zastąpił Jahwe. Następnie wiele z religii egipskiej przeniesiono do chrześcijaństwa. Najpierw tebańską triadę (Amona, Mut i ich syna Chonsu); zastąpił kult trójcy boskiej (Ozyrysa, Izydy i ich syna Horusa); którą następnie przeniesiono do chrześcijaństwa, gdzie trójcę egipską, zastąpiła chrześcijańska trójca boska (Ojca, Maryi i ich syna Jezusa).

Aton początkowo, w III tysiącleciu p.n.e. był jednym z wielu bogów wyznawanych w Egipcie. Aton był tarczą słoneczną – dokładniej, bogiem promieniowania żaru tarczy słonecznej – uważany wówczas za emanację boga Ra. W literaturze staroegipskiej Opowieści Sinuheta jest mowa o królu

Amenemhacie I, który po śmierci został zabrany do nieba i połączył się z Atonem. Za czasów królowej Hatszepsut Aton określany był już jako Stwórca, który stworzył wszelką istotę, który ukształtował Ziemię, który dopełnił jej stworzenia.

Miejszem kultu słońca w starożytnym Egipcie i ważnym ośrodkiem religijnym było prastare miasto Heliopolis – miasto Słońca. Było miejscem ukształtowania się tzw. kosmogonii heliopolitańskiej, będącej podstawą wiary starożytnych Egipcjan. Heliopolis było centrum kultu słońca wywodzącego się jeszcze z Atlantydy, z okresu jej świetności. Można przypuszczać, że wokół tego centrum zgromadzeni byli biali wtajemniczeni kahuni, czyli kapłani wiedzy tajemnej, uciekając przed prześladowającymi ich czarnymi kapłanami boga Marduka, czarnego kapłana z Atlantydy.

Posiadamy informację, że 12 plemion kahunów, mieszkało kiedyś w Egipcie, pomagali budować piramidy, wykorzystując swoją znajomość magii, ale z jakichś powodów plemiona te musiały opuścić Egipt. Jedno z tych plemion powędrowało na zachód w kierunku gór Atlas. Natomiast jedenaście innych plemion wywodzących się z tego samego ludu, udało się w kierunku Morza Czerwonego, by następnie popłynąć do nowych siedzib na wyspach Polinezji. Część z nich dotarła także do Indii i Tybetu.

Na bazie kultu słońca z Atlantydy i wiedzy kahunów faraon Echnaton stworzył kult monoteistyczny boga Atona. W wyniku prześladowania wyznawców boga Atona i jego kapłanów, do których należeli kahuni, byli oni zmuszeni do ucieczki z Egiptu, a jakaś ich grupa schroniła się w Palestynie. Eksodus tak zwanych biblijnych Hebrajczyków z Egiptu był eksodusem kapłanów i wyznawców boga Atona, a miejscem, z którego wyruszono, były okolice Heliopolis. W hebrajskiej „Biblii” powiązano migrację z Egiptu dwunastu plemion kahunów z Hebrajczykami i Izraelitami.

Istnieją wiarygodne wskazówki, że Egipcjanie znali Hunę już w pierwszych swoich starożytnych początkach. Wiadomo także, że

Mojżesz i Aron znali wiedzę tajemną i jej używali w tak zwanych cudach biblijnych, oraz że Huna została częściowo zakodowana w hebrajskiej „Biblii”, a później w całej rozciągłości w „Nowym testamencie”. Dodatkową informacją jest to, że kapłan w języku akadyjskim nazywany był kahlen, a w języku hebrajskim nazywa się kahan, kohen i kohen, co prawie dokładnie zgadza się z wyrazem kahuna oznaczającym kapłana w języku hawajskim.

Za czasów Mojżesza Hebrajczycy zapożyczyli od Egipcjan, lecz przyjęli mniej złożoną koncepcję boga, jako monoteistyczny kult Atona. Ich bóg plemienny Jahwe był jeden, jeżeli wziąć pod uwagę zewnętrzne nauki przeznaczone dla mas. Natomiast inne informacje wskazuje na dualistyczną ideę ich boga, Ja i Jah. Boga Atona zastąpił Jahwe, a jego zastąpił „Pan”, gdy Hebrajczycy nadali swemu bogu Jahwe tytuł „Pan”, co znaczyło Adonai, oraz że Pan został oczyszczony, został pomazańcem a po chrześcijańsku ochrzczony. Jahwe w „Biblii” przedstawiony jest jako bóg surowy, mściwy, chciwy i żądny krwawych ofiar. Ponadto nie jest to bóg pacyfistyczny, ale bóg wojny, pomaga Izraelitom w podbojach oraz w mordowaniu i grabieniu podbitych ludów. Jahwe bardziej miłosiernym bogiem staje się, gdy przedstawiany jest jako Pan (Adonai). W Egipcie boga Amona w trójcy z Mut i Chonsu zastąpił bóg ojciec Ozyrys w trójcy z Izydą i Horusem, a następnie w „Nowym testamencie” Bóg Ojciec w trójcy z Maryją i Jezusem. Dodatkowo syn boży Jezus w swojej charakterystyce nawiązuje do boga Atona.

## Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net